

Otkrivenje Isusa Krista - Broj osam

Rođenje jednog naroda

Jeff Pippenger

2023-10-31

Poruka Ponoćnoga poklika na početku završila je pri otvaranju istražnoga suda, a poruka Ponoćnoga poklika završava pri otvaranju izvršnoga suda. Treći jao islama donosi sud nad Sjedinjenim Državama zbog donošenja zakona o nedjelji, i predstavlja trajni i sve žešći sud nad cijelim svijetom zbog njihova prihvatanja vlastitoga zakona o nedjelji pod pritiskom građanske progoniteljske vlasti, predstavljene desetoricom kraljeva koji su počinili blud s Jezabelom, bludnicom iz Tira.

„Kad se Amerika, zemlja vjerske slobode, ujedini s papinstvom u prisiljavanju savjesti i primoravanju ljudi da odaju čast lažnoj suboti, narod svake zemlje na kugli zemaljskoj bit će naveden da slijedi njezin primjer.” Testimonies, volume 6, 18.

Bitka zakona o nedjelji u velikoj borbi tada je u potpunosti započela. Sotona se tada pojavljuje kako bi utjelovio Krista.

„Dekretom kojim se nameće uspostava papinstva, protivno Božjem zakonu, naš će se narod potpuno odvojiti od pravednosti. Kad protestantizam pruži svoju ruku preko ponora da prihvati ruku rimske vlasti, kad posegne preko bezdana da se rukuje sa spiritualizmom, kad se, pod utjecajem ovoga trostrukog saveza, naša zemlja odrekne svakoga načela svojega Ustava kao protestantske i republikanske vlasti te omogućiti širenje papinskih laži i zabluda, tada možemo znati da je došlo vrijeme za čudesno djelovanje Sotone i da je kraj blizu.” Testimonies, sv. 5, 451.

Nacionalni otpad slijedi nacionalna propast.

„Narod Sjedinjenih Država bio je povlašten narod; ali kada ograniči vjersku slobodu, napusti protestantizam i dade potporu papinstvu, mjera njegove krivnje bit će puna, a ‘nacionalno otpadništvo’ bit će zabilježeno u nebeskim knjigama. Ishod toga otpadništva bit će nacionalna propast.” Review and Herald, 2. svibnja 1893.

Ludi laodicejski adventisti udružuju se s papinskom vlašću i bivaju oboreni, dok drugo Kristovo stado, koje je još uvijek u Babilonu, izmiče ruci papinstva.

I ući će i u krasnu zemlju, i mnoge će zemlje biti oborene; ali ovi će umaknuti njegovoj ruci: Edom i Moab i prvaci sinova Amonovih. Daniel 11,41.

Islam iznenada pogađa Sjedinjene Države, dok sedma truba donosi sudski jao zbog donošenja zakona o nedjelji.

I pogledah, i začuh jednog anđela gdje leti posred neba govoreći snažnim glasom: Jao, jao, jao stanovnicima zemlje zbog ostalih glasova trube trojice anđela koji će tek zatrubiti! Otkrivenje

8,13.

Zastava koja predstavlja dva svjedoka u jedanaestom poglavlju Otkrivenja potom je od Ivana u dvanaestom poglavlju Otkrivenja prikazana kao žena odjevena suncem, i proročki prikazana simbolikom početka i svršetka.

I pokaza se veliko znamenje na nebu: žena obučena u sunce, i mjesec pod njezinim nogama, a na glavi joj kruna od dvanaest zvijezda. I ona, trudna, vikaše u porođajnim mukama i mučашe se da rodi. I pokaza se drugo znamenje na nebu; i gle, velik zmaj crven, sa sedam glava i deset rogova, i na glavama njegovim sedam kruna. I rep njegov povuče trećinu zvijezda nebeskih i obori ih na zemlju; i zmaj stade pred ženu koja je imala roditi, da joj proždre dijete čim ga rodi. I ona rodi muško dijete, koje će upravljati svim narodima palicom željeznom; i dijete njezino bi uzneseno k Bogu i prijestolju njegovu. Otkrivenje 12:1–5.

Ona stoji na mjesecu i odjevena je suncem. Mjesec je odraz sunca te stoga u proročkom smislu predočava sunce. Dvanaest zvijezda u njezinoj kruni predstavljaju dvanaest plemena drevnoga Izraela na početku drevnoga Izraela, koja predočavaju dvanaest učenika na svršetku drevnoga Izraela. Tih dvanaest zvijezda, koje su dvanaest učenika na svršetku drevnoga Izraela, ujedno su i dvanaest apostola na početku suvremenoga Izraela. One stoga predočavaju sto četrdeset i četiri tisuće na svršetku suvremenoga Izraela, koji su učenici i apostoli. Na početku povijesti, gdje učenici predstavljaju i svršetak drevnoga Izraela, a apostoli početak suvremenoga Izraela, žena koja je crkva bila je trudna s Kristom. On je „muško dijete“ koje će nakon svoje smrti i uskrsnuća biti uzeto k Bogu.

Stoga žena također predoznačuje rođenje sto četrdeset i četiri tisuće, koji se također uzdižu na nebo nakon što uskrsnu iz doline smrti. Kad se nađu na nebu, ona će također roditi drugo dijete, koje predstavlja drugo stado koje izlazi iz Babilona u vrijeme nedjeljnoga zakona.

Prije nego što je trpjela porođajne bolove, rodila je; prije nego što su je snašle muke, rodila je muško dijete. Tko je ikada čuo takvo što? Tko je vidio takve stvari? Rađa li se zemlja u jedan dan? Ili se narod rađa odjednom? Jer čim je Sion osjetio porođajne bolove, rodio je svoju djecu. Zar da ja dovedem do poroda, a ne dam da rodi? govori Gospodin. Zar da ja dam da rodi, a zatvorim utrobu? govori tvoj Bog. Izaija 66:7–9.

U vrijeme vladavine zvijeri iz zemlje, odjednom se rađa jedan narod. Taj narod jest sto četrdeset i četiri tisuće, jer su oni oni koji savršeno odražavaju Kristov karakter. Oni su oni koje predoznačuje Isus kao „muško dijete“. Oni su Izaijino „muško dijete“, koje se rađa prije nego što žena dobije trudove. Mrtve suhe kosti, nad kojima se svijet radovao kada ih je ubila zvijer iz bezdana, bit će utješene u Jeruzalemu, i tada će se radovati sa ženom koja rađa „muško dijete“. Oni bivaju rođeni prije nego što ona trpi porođajne bolove, a zatim ona trpi i rađa „svoju“ drugu „djecu“, dok se neznabošci tada odazivaju na poruku trećega anđela kao rijeka koja teče, dok se poruka poput plimnoga vala širi zemljom. Oni se rađaju u velikoj krizi, koja predstavlja njezine porođajne bolove. Žena iz dvanaestoga poglavlja Otkrivenja u biti ima blizance. Prvorođeni su sto četrdeset i četiri tisuće, koji se prepoznaju kao prvine, a neznabošci kao veliko sabiranje ljetne žetve.

Radujte se s Jeruzalemom i veselite se s njime svi vi koji ga ljubite; radujte se s njime radosno svi vi koji tugujete za njim; da se nadojite i nasitite na grudima njegovih utjeha; da sišete i naslađujete se obiljem njegove slave. Jer ovako govori Gospodin: Evo, pružit ću mu mir kao rijeku i slavu naroda kao bujicu koja teče; tada ćete sisati, bit ćete nošeni na bokovima i njihani na koljenima. Kao što majka tješi sina svojega, tako ću ja tješiti vas; i u Jeruzalemu ćete se utješiti. I kad to vidite, razveselit će se srce vaše i kosti će vam procvasti kao trava; i ruka Gospodnja očitovat će se na njegovim slugama, a gnjev njegov na njegovim neprijateljima. Izaija 66,10–14.

Oni koji „tuguju” za Jeruzalemom jesu oni koji uzdišu i vape zbog gadosti što se čine usred njega i koji su zapečaćeni, a zapečaćeni su unaprijed, prije nedjeljnoga zakona. Mi se sada nalazimo u „završnom djelu za Crkvu”, što su posljednji trenuci pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće.

„Pravi Božji narod, kojemu je na srcu duh Gospodnjega djela i spasenje duša, uvijek će promatrati grijeh u njegovu stvarnom, grešnom karakteru. Oni će uvijek biti na strani vjernoga i otvorenoga postupanja s grijesima koji tako lako opsjedaju Božji narod. Osobito će u završnom djelu za Crkvu, u vremenu pečačenja onih sto četrdeset i četiri tisuće koji trebaju stajati bez mane pred Božjim prijestoljem, najdublje osjećati nepravde onih koji se nazivaju Božjim narodom. To je snažno prikazano prorokovim slikovitim prikazom posljednjega djela pod likom ljudi od kojih je svaki u svojoj ruci imao oružje za klanje. Jedan čovjek među njima bio je odjeven u lan, s pisarskom tintarnicom o boku. ‘I reče mu Gospodin: Prođi posred grada, posred Jeruzalema, i stavi znak na čela ljudi koji uzdišu i vapiju zbog svih gadosti što se čine usred njega.’” Testimonies, svezak 3, 266.

Oni koji „uzdišu i plaču” zapečaćeni su prije nego što anđeli zatiranja, s oružjem za pokolj, prođu kroz crkvu, koja je prikazana kao Jeruzalem.

Zapovijed glasi: „Prođi posred grada, posred Jeruzalema, i stavi znak na čela ljudi koji uzdišu i plaču zbog svih gadosti što se čine posred njega.” Ti koji uzdišu i plaču iznosili su riječi života; ukoravali su, savjetovali i usrdno opominjali. Neki koji su obeščašćivali Boga pokajali su se i ponizili svoja srca pred Njim. Ali slava Gospodnja bijaše odstupila od Izraela; premda su mnogi i dalje nastavili s oblicima vjere, nedostajale su Njegova sila i prisutnost.

„U vrijeme kad Njegov gnjev izide u sudovima, ti će ponizni, odani Kristovi sljedbenici biti odijeljeni od ostaloga svijeta svojom duševnom tjeskobom, koja se izražava u jadikovanju i plaču, ukorima i opomenama. Dok drugi nastoje prekriti postojeće zlo i opravdati veliku pokvarenost koja posvuda prevladava, oni koji imaju revnost za Božju čast i ljubav prema dušama neće šutjeti da bi zadobili ičiju naklonost. Njihove pravedne duše iz dana u dan muče bezbožna djela i razgovori nepravednih. Nemoćni su zaustaviti bujicu bezakonja koja navire, i stoga su ispunjeni žalošću i strahom. Tuguju pred Bogom gledajući kako se vjera prezire upravo u domovima onih koji su imali veliko svjetlo. Jadikuju i muče svoje duše jer su oholost, lakomost, sebičnost i prijevara gotovo svake vrste u crkvi. Duh Božji, koji potiče na ukor, gazi se pod nogama, dok sluge Sotone likuju. Bog se obeščašćuje, istina se čini nedjelotvornom.

„Skupina koja ne osjeća žalost zbog vlastitoga duhovnog opadanja, niti tuguje zbog grijeha drugih, ostat će bez Božjega pečata. Gospodin daje nalog svojim vjesnicima, ljudima sa

smrtonosnim oružjem u rukama: ‘Pođite za njim kroz grad i ubijajte: neka vaše oko ne šteti, niti imajte sažaljenja: pobijte do kraja starce i mladiće, i djevojke, i malu djecu, i žene; ali ne približujte se nijednom čovjeku na kojemu je znak; i počnite od Mojega Svetišta. Tada počete od starijih ljudi koji bijahu pred Domom.’”

„Ovdje vidimo da je Crkva — Gospodnje svetište — bila prva koja je osjetila udar Božjega gnjeva. Starješine, oni kojima je Bog dao veliko svjetlo i koji su stajali kao čuvari duhovnih interesa naroda, iznevjerili su svoje povjerenje. Zauzeli su stajalište da ne trebamo očekivati čudesa i izrazitu objavu Božje sile kao u prijašnjim danima. Vremena su se promijenila. Te riječi učvršćuju njihovo nevjerovanje, te govore: Gospodin neće učiniti dobro, niti će učiniti zlo. On je odviše milosrdan da bi pohodio svoj narod sudom. Tako je ‘Mir i sigurnost’ povik ljudi koji više nikada neće podići svoj glas kao trubu da pokažu Božjemu narodu njegove prijestupe i domu Jakovljevu njegove grijeha. Ti nijemi psi koji ne htjedoše lajati upravo su oni koji osjećaju pravednu osvetu uvrijeđenoga Boga. Muškarci, djevojke i mala djeca svi zajedno propadaju.” Svjedočanstva, svezak 5, 210, 211.

Izaija četrdeseto poglavlje započinje uporabom simbolike udvostručenja, koje je proročki znak poruke Ponoćnoga poklika, poruke koja je druga poruka i koja se sjedinjuje s porukom o padu Babilona. Pad Babilona biva udvostručen kada se izražava proročki. Izraz glasi: „Pade, pade Babilon.”

I za njim pođe drugi anđeo govoreći: Pade, pade Babilon, grad veliki, jer je sve narode napojio vinom gnjeva bluda svojega. Otkrivenje 14,8.

Postoje dva biblijska pada doslovnoga Babilona i dva biblijska pada duhovnoga Babilona. Zajedno oni predstavljaju četiri povijesna svjedoka koja prepoznaju proročke značajke pada Babilona.

I povika silnim glasom govoreći: Pade, pade Babilon veliki i posta prebivalište đavolâ, i tamnica svakomu nečistomu duhu, i krletka svakoj nečistoj i mrskoj ptici. Otkrivenje 18,2.

Doslovni Babilon pao je kao Babel u vrijeme Nimroda, a doslovni Babilon pao je i u vrijeme Belšazara. Duhovni Babilon pao je 1798. godine, a njegov konačni pad više je puta prikazan u Svetome pismu. Zbog toga poruka o padu Babilona sadrži proročku simboliku udvostručenja. S padom Babilona postoji udvostručenje, ali postoje i još dva druga glavna proročka razloga za pojavu udvostručenja.

Drugi je razlog taj što kao vijest predstavlja vijest kojoj je pridružena druga vijest. Ona predstavlja dvije vijesti. Postoje i druge značajne istine povezane sa značenjem i strukturom vijesti drugoga anđela, ali mi samo ističemo da Izaijin završni proročki prikaz, koji započinje u četrdesetom poglavlju, započinje udvostručenjem simbola Tješitelja, kojega je Krist obećao dati svome narodu dok je boravio u nebeskom Svetištu.

Tješite, tješite moj narod, govori vaš Bog. Govorite srcu Jeruzalema i vičite mu da je njegovo ratovanje dovršeno, da mu je bezakonje oprošteno; jer je iz ruke Gospodnje primio dvostruko za sve svoje grijeha. Izaija 40,1.2.

Nema nijednoga drugog odlomka u Bibliji koji govori određenije o sastavnici Kristova karaktera kao Alfe i Omege od odlomka od četrdesetoga poglavlja Izaije pa do kraja knjige. Kao Alfa i Omega, Krist na taj odlomak stavlja potpis svoga imena kao Alfe i Omege, jer kada dođete do kraja Izaije, on se ponovno osvrće na Tješitelja, jer Krist je Riječ, i On je početak i svršetak.

Ovako govori Gospodin: Nebo je moje prijestolje, a zemlja podnožje nogama mojim; gdje je kuća koju mi gradite? i gdje je mjesto počinka mojega? Jer sve je to stvorila moja ruka, i sve je to postalo, govori Gospodin. Ali na ovoga ću pogledati: na onoga koji je siromašan i skrušena duha i koji dršće pred mojom riječju. Tko kolje vola, kao da ubija čovjeka; tko prinosi na žrtvu janje, kao da psu vrat lomi; tko prinosi prinos, kao da prinosi svinjsku krv; tko pali kad, kao da blagoslivlja idola. Da, oni su izabrali svoje vlastite putove, i duša njihova uživa u svojim gadostima. I ja ću izabrati njihove zablude i navest ću na njih ono čega se boje; jer kad sam zvao, nitko se nije odazvao; kad sam govorio, nisu slušali; nego su činili zlo pred mojim očima i izabrali ono što mi nije bilo po volji. Izaija 66:1–4.

Postavlja se pitanje: kakvu je kuću Božji narod sagradio Njemu? Jesu li podigli Petrovu duhovnu kuću ili sotoninu sinagogu? Bog utvrđuje da se kuća koju je On sagradio sastoji od onih koji su „siromašna i skrušena duha“ i od onih koji „dršću na“ Njegovu „riječ“. On suprotstavlja one koji dršću na Njegovu riječ drugoj skupini koja prinosi nečiste prinose i koja je izabrala svoj vlastiti put. Oni iz skupine koja prinosi nečiste prinose ustanovit će, kao što su ustanovili i Židovi, da će njihova kuća njima biti ostavljena pusta.

Svi proroci govore o svršetku svijeta, a ovo je prikaz razlike između mudrih, koji dršću pred Njegovom Riječju, i ludih koji prinosе gadosti Bogu, gadosti u kojima njihove duše nalaze užitak. Zbog toga će Bog izabrati zablude za lude laodicejske djevice, a to je zabluda za koju apostol Pavao utvrđuje da dolazi zbog prihvatanja „laži“.

„Laž“ je poseban simbol u povijesti adventizma, a prihvatili su je graditelji 1863. godine te se na njoj gradilo kroz čitavu adventističku povijest. Bila je to laž koja je proizvela lažan temelj, i ondje su počeli podizati krivotvoreni lažni hram. Njihovo djelo krivotvorenja pravoga hrama nastavlja se sve do „posljednjih dana“. Izaija smješta kontekst šezdeset i šestoga poglavlja unutar razdvajanja mudrih i ludih djevice. Izaija prepoznaje proročku povijest koju je označio u prvome retku četrdesetoga poglavlja Izaije, kada je Krist obećao poslati Tješitelja tri i pol simbolična dana nakon razočaranja od 18. srpnja 2020.

Čujte riječ Gospodnju, vi koji dršćete pred njegovom riječju: Vaša braća koja su vas mrzila, koja su vas izbacivala poradi imena mojega, govorila su: Neka se proslavi Gospod! Ali on će se pokazati na vašu radost, a oni će se postidjeti. Glas vreve iz grada, glas iz hrama, glas Gospodnji koji uzvraća naplatom svojim neprijateljima. Izaija 66:5, 6.

Od 1798. do 1844., u pokretu milerita, Gospodin je podigao duhovni hram u koji je 1844. iznenada došao kao Glasnik Saveza. Gospodin podiže duhovni hram u pokretu sto četrdeset i četiri tisuće, da bi mogao iznenada doći i stupiti u savez s tim hramom. Petar, u svojoj Prvoj poslanici, drugom poglavlju, taj hram naziva „duhovnom kućom“. Oni koji „slušaju riječ Gospodnju“ jesu oni na koje Ivan u Otkrivenju upućuje kada kaže da su oni koji slušaju „blagoslovljeni“. Oni su stijeg, jer se

stijeg sastoji od „odbačenih iz Izraela“. Lude laodicejce bit će sram kada Gospodin proslavi Sebe u filadelfijcima koji drhte na Njegovu Riječ, a Njegova Riječ jest „istina“.

Tri glasa koja se čuju tijekom razdoblja kada se mudre i lude odvajaju od drugoga razreda dolaze „iz grada“, iz „hrama“ i od „Gospoda koji uzvraća naknadu“. Prvi „glas“ iz grada jest „glas buke“, a „buka“ je dolazak Utješitelja koji dolazi iznenada.

I kad je došao dan Pedesetnice, svi su bili jednostušno na istome mjestu. I odjednom nastaje šum s neba, kao kad se digne silan, žestok vjetar, i ispuni svu kuću u kojoj su sjedili. I ukazaše im se razdijeljeni jezici, kao od ognja, te siđe po jedan na svakoga od njih. Djela 2:1-3.

Riječ prevedena kao „huk“ u Drugom poglavlju Djela apostolskih, drugom retku, znači „buka“ i „glas“. „Glas“ je proročanstvo. „Huk“ ili „buka“ koji dolazi „iz grada“ prikazan je kao „silni vjetar“. „Glas buke iz grada“ jest „glas“ ili proročka poruka islama koja označuje dolazak Tješitelja u dolinu suhih kostiju koje bijahu pobijene „na ulici velikoga grada, koji se duhovno zove Sodoma i Egipat, gdje je i Gospodin naš razapet.“

U četrdesetom poglavlju Izaije, „glas“ koji je trebao pripremiti put „glasniku saveza“ upitao je koju poruku treba „vikati“. Rečeno mu je da „više“ poruku islama. U Djelima je „šum“ koji je ispunio Petrovu duhovnu „kuću“ bio „silni jureći vjetar“, koji je u Ezekielu trideset i sedam došao od četiri vjetra islama.

Glas buke iz grada, glas iz Hrama, glas Gospodnji koji uzvraća odmazdom svojim neprijateljima. Izaija 66,6.

S ulice na kojoj je naš Gospodin bio razapet Tješitelj najprije obavještava „glas“ onoga koji više u pustinji kakva treba biti poruka. Zatim moćna vojska koja je hram što je bio podignut, kao što je predloženo u početnom pokretu od 1798. do 1844., pojačava poklič. Kretanje moćne vojske, dok objavljuju poklič o islamu, vodi do trećega „glasa“ koji prepoznaje Božji glas suda nad Sjedinjenim Državama zbog donošenja nedjeljnoga zakona. Ondje Gospodin izvršava odmazdu. Tri glasa upravljana su unutar strukture skrivene povijesti sedam gromova, koja predstavlja početna, srednja i završna slova hebrejske riječi koju je stvorio Čudesni Lingvist i koja se prevodi kao „istina“. Takvo što ne možete izmisliti!

U skladu s proročkom poviješću koju smo utvrđivali, Izaija zatim govori o rođenju jednoga naroda.

Prije nego što je osjetila trudove, rodila je; prije nego što su je spopali bolovi, rodila je muško dijete. Tko je čuo što takvo? tko je vidio takve stvari? Može li se zemlja roditi u jedan dan? ili može li se narod roditi odjednom? Jer čim je Sion osjetio trudove, rodio je svoju djecu. Zar da ja dovedem do poroda, a da ne dam da rodi? govori Gospodin. Zar da ja dam da rodi, a da zatvorim utrobu? govori tvoj Bog. Izaija 66:7–9.

Narod koji se rađa prije nego što žena počne rađati nedavno je bio na ulici, mrtav i suh, dok se svijet radovao zbog njegovih okolnosti. Ali kada su dva svjedoka stala na noge, oni koji su se radovali njihovoj smrti uplašili su se. Jednom kada mrtva, suha, pobijena tijela ustanu kao narod, svi koji ljube Jeruzalem tada će se radovati s njime. Oni koji ljube Jeruzalem uključuju ne samo

narod od sto četrdeset i četiri tisuće, nego i drugo Božje stado koje se tada poziva iz Babilona. Uskrsnuće iz razočaranja od 18. srpnja 2020. ostvaruje se dolaskom Utješitelja, koji će učiniti da mrtve, suhe „kosti” „procvjetaju kao trava.”

Radujte se s Jeruzalemom i veselite se zbog njega, svi vi koji ga ljubite; kličite od radosti s njime, svi vi koji tugujete za njim; da sišete i nasitite se na grudima njegovih utjeha; da se napojite i naslađujete obiljem njegove slave. Jer ovako govori Gospodin: Evo, pružit ću mu mir kao rijeku i slavu narodâ kao nabujali potok; tada ćete sisati, bit ćete nošeni na bokovima i njihani na koljenima. Kao što majka tješi sina svojega, tako ću ja utješiti vas; i u Jeruzalemu ćete se utješiti. I kad to vidite, srce će se vaše radovati i kosti će vaše procvasti kao trava; i ruka Gospodnja očitovat će se prema slugama njegovim, a gnjev njegov prema neprijateljima njegovim. Izaija 66:10–14.

Alfa i Omega smješta završetak Izaijina posljednjeg izvješća upravo ondje gdje je ono na početku i započelo, s prepoznavanjem dolaska Tješitelja. I kao što je uvijek slučaj sa svakom porukom koja predstavlja Ilijinu poruku, ona je smještena u kontekst Gospodnjega udaranja zemlje prokletstvom.

Jer evo, Gospodin će doći u ognju, i njegova kola kao vior, da izlije svoj gnjev u jarosti i svoj prijekor u plamenovima ognjenim. Jer ognjem i svojim mačem Gospodin će suditi svakomu tijelu; i mnogi će biti pobijeni od Gospodina. Oni koji se posvećuju i koji se čiste u vrtovima, za jednim stablom usred njih, jedući svinjsko meso i gadost i miša, zajedno će izginuti, govori Gospodin. Jer ja znam njihova djela i njihove misli: doći će vrijeme kad ću sabrati sve narode i jezike; i oni će doći i vidjeti moju slavu. Izaija 66,15–18.

Ludi laodicejski adventisti koji stoje iza „drveta” spoznaje dobra i zla što je „usred” edenskoga „vrta”, tvrde da se posvećuju i pročišćuju, dok zapravo jedu nečiste babilonske nauke i skrivaju se kao što su se skrivali Adam i Eva zbog grijeha kojih su se previše držali da bi ih se odrekli. Bit će uništeni zajedno sa svim ostalim narodima. Oni su suprotstavljeni mudrima koji će biti „znak”. Taj je „znak” „stijeg”, koji predstavlja subotu, znak Gospodina, Boga tvogega, koji doista posvećuje Njegov narod.

Stoga neka sinovi Izraelovi drže subotu, svetkujući subotu kroz sve svoje naraštaje kao vječni savez. To je znak između mene i sinova Izraelovih do vijeka; jer je u šest dana Gospod stvorio nebo i zemlju, a sedmoga je dana počinio i odahnuo. Izlazak 31,16.17.

Mudri se ne skrivaju iza stabla vjeroispovijedanja, nego su uzdignuti kao stijeg, očitujući slavu Božju u završnim prizorima velike borbe. Njegova je slava Njegov karakter, a sastavnica Njegova karaktera koju oni predstavljaju svijetu jest Alfa i Omega, početak i svršetak, prvi i posljednji, što je prikazano kao „Istina.”

I postaviti ću znak među njima i poslat ću one od njih koji uteknu k narodima: u Taršiš, Pul i Lud, koji natežu luk, u Tubal i Javan, na daleke otoke koji nisu čuli za moj glas niti vidjeli moju slavu; i oni će navješćivati moju slavu među narodima. I dovest će svu vašu braću iz svih naroda kao prinos Gospodinu, na konjima, u kolima, u nosiljkama, na mazgama i na brzim životinjama, na moju svetu goru Jeruzalem, govori Gospodin, kao što sinovi Izraelovi prinose prinos u čistoj posudi u Dom Gospodnji. I od njih ću uzeti i za svećenike i za levite, govori

Gospodin. Jer kao što će nova nebesa i nova zemlja, koje ću stvoriti, ostati preda mnom, govori Gospodin, tako će ostati vaše sjeme i vaše ime. I dogodit će se da će od mlađaka do mlađaka i od subote do subote svako tijelo dolaziti da se klanja preda mnom, govori Gospodin. I izlazit će te gledati trupla ljudi koji su mi se odmetnuli: jer njihov crv neće umrijeti niti će se njihova vatra ugasiti; i bit će na odvratnost svakomu tijelu. Izaija 66:16–24.

Izaijin završni proročki prikaz započinje dolaskom Tješitelja u srpnju 2023., a prikaz završava upravo ondje gdje je i započeo. On dolazi u skrivenoj povijesti sedam gromova koja se otpećaju neposredno prije nego što se vrijeme milosti zatvori. On poistovjećuje ponavljanje mileritskog pokreta na početku s poviješću pokreta sto četrdeset i četiri tisuće na kraju. On prikazuje poruku prokletstva koja prati Ilijinu poruku kao poruku proročkog djelovanja islama kojim se gnjeve narodi, dok ga Gospodin upotrebljava da donese sud „najprije“ Sjedinjenim Državama zbog nedjeljnog zakona, a „naposljetku“ cijelomu svijetu, zbog iste pobune.

Nastavit ćemo naše razmatranje Izaijina posljednjeg izvještaja u sljedećem članku.